

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Н. Н. П., с ЕГН *****, срещу наказателно постановление №24/11.10.2021 г. издадено от ТАТ - главен инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС), с което на основание чл. 408а ал. 1 Закона за съдебната власт /ЗСВ/, му е наложена глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл. 175в ал. 1 т. 2 вр. чл. 175а ал. 1 т. 1 ЗСВ.

В жалбата се излагат подробни доводи за наличие на маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН. Редовно призован жалбоподателят не се явява в с.з. Представя писмено становище за липса на компетентност на наказващия орган, тъй като правомощията на главния инспектор и инспекторите се прекратяват „ex lege“.

Въззиваемата страна се представлява от А.М., коя

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, а разгледана по същество същата е ОСНОВАТЕЛНА, като мотивите са следните:

По делото е установена следната фактическа обстановка:

Контролните органи на въззиваемата страна установили, че жалбоподателят П. в качеството си на прокурор в Районна прокуратура - Тетевен, не е подал в Инспектората към Висшия съдебен съвет ежегодна декларация за имущество и интереси по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ за 2020 г. в законоустановения срок по чл. 175в, ал. 1 т. 2 ЗСВ.

Срокът по чл. 175в ал. 1 т. 2 ЗСВ за подаване на декларацията за 2020 г. е изтекъл на 17 май 2021 г., който е първи присъствен ден след 15 май 2021 г. Декларацията е подадена по пощата с дата на пощенско клеймо 08.06.2021 г. т.е., 22 дни след изтичането му и заведена в служба „Регистратура” на ИВСС с вх. №12949/10.06.2021 г. по описа на ИВСС.

Контролните органи приели, че нарушението е извършено в гр.София, на 18.05.2021 г., а установено на 10.06.2021 г. - при извършена проверка в базата данни на ИВСС.

Свидетелката Ц.Б. Д. заемаща длъжността „експерт в специализираната администрация на ИВСС” съставила и връчила надлежно на жалбоподателя АУАН №24/12.07.2021 г.

В срока по чл.44 ал.1 ЗАНН жалбоподателят подал възражение срещу акта с мотиви, идентични с тези в жалбата.

Наказващият орган възприел изцяло установената с АУАН фактическа обстановка и издал атакуваното наказателно постановление.

Въз основа на изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

От изисканите с Разпореждане от 02.11.2021 г. доказателства за компетентност на наказващия орган, се установява, че издателят на наказателното постановление - г-жа ТАТ е избрана на 02.04.2015 г. за главен инспектор в ИВСС с Решение от същата дата на 43-то Народно събрание.

Същата е встъпила в длъжност на 09.04.2015 г., видно от представения акт за встъпване в длъжност. Мандатът на главния инспектор на ИВСС е петгодишен по смисъла на чл. 132а ал. 2 КРБ и в конкретния случай същият категорично е изтекъл на 02.04.2020 г., тъй като началото му не е обвързано с момента на встъпване в длъжност на лицето. Мандатът е институт на публичното право, който се определя като особена публична служба в интерес и в полза на обществото за определен срок, като именно такава следва да бъде тълкуването на чл.44 ал.1 ЗСВ – „Народното събрание избира главен инспектор и инспектори не по-рано от 6 месеца и не по-късно от два месеца преди изтичането на техния мандат” и на чл.48 ал.1 ЗСВ, който урежда случаите когато главният инспектор се освобождава от длъжност **преди** изтичане на мандата му.

Съдът намира, че г-жа Точкова към момента на издаване на атакуваното наказателно постановление - 11.10.2021 г., не е притежавала посоченото длъжностно качество, т.е., не е разполагала с правомощия да санкционира жалбоподателя. Същите се прекратяват „ex lege”, т.е., по силата на закона, с изтичането на срока на техния мандат или пък предсрочно, при изчерпателно изброените хипотези на чл. 48 ал. 1 ЗСВ. Не е предвидена правна възможност за продължаване срока на този мандат независимо от мотивите за това.

Не е необходим изричен акт на Народното събрание за освобождаването от длъжност на главния инспектор и инспекторите при ИВСС, когато конституционно установеният им мандат е изтекъл, и всякакви мотиви в обратния смисъл противоречат на закона, на правната логика.

Липсата на компетентност и то на наказващия орган, е може би най-драстичното процесуално нарушение, логично водещо до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Обжалваното от П. наказателно постановление следва да бъде отменено на формално основание, без съдът да обсъжда доводи по същество.